

¹Und es begab sich, da Isaak alt war geworden und seine Augen dunkel wurden zu sehen, rief er Esau, seinen älteren Sohn, und sprach zu ihm: Mein Sohn! Er aber antwortete ihm: Hier bin ich.²Und er sprach: Siehe, ich bin alt geworden und weiß nicht, wann ich sterben soll.³So nimm nun dein Geräte, Köcher und Bogen, und geh aufs Feld und fange mir ein Wildbret⁴und mache mir ein Essen, wie ich's gern habe, und bringe mir's herein, daß ich esse, daß dich meine Seele segne, ehe ich sterbe.⁵Rebekka aber hörte solche Worte, die Isaak zu seinem Sohn Esau sagte. Und Esau ging hin aufs Feld, daß er ein Wildbret jagte und heimbrächte.⁶Da sprach Rebekka zu Jakob, ihrem Sohn: Siehe, ich habe gehört deinen Vater reden mit Esau, deinem Bruder, und sagen:⁷Bringe mir ein Wildbret und mache mir ein Essen, daß ich esse und dich segne vor dem HERRN, ehe ich sterbe.⁸So höre nun, mein Sohn, meine Stimme, was ich dich heiße.⁹Gehe hin zur Herde und hole mir zwei gute Böcklein, daß ich deinem Vater ein Essen davon mache, wie er's gerne hat.¹⁰Das sollst du deinem Vater hineinragen, daß er esse, auf daß er dich segne vor seinem Tode.¹¹Jakob aber sprach zu seiner Mutter Rebekka: Siehe, mein Bruder Esau ist rau, und ich glatt;¹²so möchte vielleicht mein Vater mich betasten, und ich würde vor ihm geachtet, als ob ich ihn betrügen wollte, und brächte über mich einen Fluch und nicht einen Segen.¹³Da sprach seine Mutter zu ihm: Der Fluch sei auf mir, mein Sohn; gehorche nur meiner Stimme, gehe und hole mir.¹⁴Da ging er hin und holte und

¹وَحَدَثَ لَمَّا سَاحَ إِسْحَاقُ وَكَلَّتْ عَيْنَاهُ عَنِ النَّظَرِ، أَنَّهُ دَعَا عَيْسُوَ ابْنَهُ الْكَبِيرَ وَقَالَ لَهُ، يَا ابْنِي، فَقَالَ لَهُ، هُنْتَدَا.²فَقَالَ، ابْنِي قَدْ شِخْتُ وَلَسْتُ أَعْرِفُ يَوْمَ وَقَاتِي. قَالَ لَنْ خُذَ عُدَّتَكَ، جُعِبْتِكَ وَقَوْسِكَ، وَأَخْرَجُ إِلَى الْبَرِّيَّةِ وَتَصَيَّدَ لِي صَيْدًا،⁴وَاصْنَعْ لِي أَطْعَمَةً كَمَا أَحِبُّ، وَأْتِنِي بِهَا لِأَكُلَ حَتَّى تُبَارِكَكَ تَفْسِي قَبْلَ أَنْ أَمُوتَ.⁵وَكَاتَتْ رِفْقَةُ سَامِعَةً إِذْ تَكَلَّمَ إِسْحَاقُ مَعَ عَيْسُوَ ابْنِهِ. فَذَهَبَتْ عَيْسُوَ إِلَى الْبَرِّيَّةِ لِيَصْطَادَ صَيْدًا لِأَيَّتِي بِهِ.⁶وَأَمَّا رِفْقَةُ فَقَالَتْ لِيَعْقُوبَ ابْنِهَا، ابْنِي قَدْ سَمِعْتُ أَبَاكَ يُكَلِّمُ عَيْسُوَ أَحَاكَ قَائِلًا،⁷ابْنِي بِصَيْدٍ وَاصْنَعْ لِي أَطْعَمَةً لِأَكُلَ وَأُبَارِكَكَ أَمَامَ الرَّبِّ قَبْلَ وَقَاتِي.⁸قَالَ لَنْ يَا ابْنِي اسْمَعْ لِقَوْلِي فِي مَا أَنَا أَمْرُكَ بِهِ،⁹إِذْهَبْ إِلَى الْعَتَمِ وَخُذْ لِي مِنْ هُنَاكَ جَدْيَيْنِ جَدْيَيْنِ مِنَ الْمِعْرَى، فَاصْنَعْهُمَا أَطْعَمَةً لِأَبِيكَ كَمَا يُحِبُّ،¹⁰فَنُحْضِرْهَا إِلَى أَبِيكَ لِأَكُلَ حَتَّى يُبَارِكَكَ قَبْلَ وَقَاتِي.¹¹فَقَالَ يَعْقُوبُ لِرِفْقَةَ أُمِّهِ، هُوَذَا عَيْسُوَ أَخِي رَجُلٌ أَسْعَزُ وَأَنَا رَجُلٌ أَمْلَسُ.¹²رُبَّمَا يَجْسُنِي أَبِي فَأَكُونُ فِي عَيْنَيْهِ كِمُتْهَاقُونَ، وَأَجْلِبُ عَلَى تَفْسِي لَعْنَةً لَا بَرَكَهَ.¹³فَقَالَتْ لَهُ أُمُّهُ، لَعْنَتُكَ عَلَيَّ يَا ابْنِي. اِسْمَعْ لِقَوْلِي قَطِطٌ وَإِذْهَبْ خُذْ لِي.¹⁴فَذَهَبَتْ وَأَخَذَتْ وَأَحْضَرَتْ لَأُمِّهِ، فَصَنَعَتْ أُمُّهُ أَطْعَمَةً كَمَا كَانَ أَبُوهُ يُحِبُّ.¹⁵وَأَخَذَتْ رِفْقَةُ تِيَابَ عَيْسُوَ ابْنِهَا الْكَبِيرِ الْفَاجِرَةَ الَّتِي كَانَتْ عِنْدَهَا فِي الْبَيْتِ وَاللَّبَسَتْ يَعْقُوبَ ابْنِهَا الْأَصْغَرَ،¹⁶وَاللَّبَسَتْ يَدَيْهِ وَمَلَأَسَتْ عُنُقَيْهِ جُلُودَ جَدْيِي الْمِعْرَى.¹⁷وَأَعْطَتْ الْأَطْعَمَةَ وَالْحَبْرَ الَّتِي صَنَعَتْ فِي يَدِ يَعْقُوبَ ابْنِهَا.¹⁸فَدَخَلَ إِلَى أَبِيهِ وَقَالَ، يَا أَبِي. هُنْتَدَا. مَنْ أَنْتَ يَا ابْنِي.¹⁹فَقَالَ يَعْقُوبُ لِأَبِيهِ، أَنَا عَيْسُوَ بِنُكْرِكَ. قَدْ فَعَلْتُ كَمَا كَلَّمْتَنِي. فَمَ اجْلِسْ وَكُلْ مِنْ صَيْدِي لِتُبَارِكَكَ تَفْسِكَ.²⁰فَقَالَ إِسْحَاقُ لِابْنِهِ، مَا هَذَا الَّذِي اسْتَرَعْتَ لِتَجِدَ يَا ابْنِي. فَقَالَ إِنَّ الرَّبَّ إِلَهَكَ قَدْ بَسَّرَ لِي.²¹فَقَالَ إِسْحَاقُ لِيَعْقُوبَ، تَقَدَّمَ لِأَجْسَلِكَ يَا ابْنِي. أَنْتَ هُوَ ابْنِي عَيْسُوَ أُمَّ لَا. فَتَقَدَّمَ يَعْقُوبُ إِلَى إِسْحَاقَ أَبِيهِ، فَجَسَّهُ وَقَالَ، الصَّوْتُ صَوْتُ يَعْقُوبَ، وَلَكِنَّ الْيَدَيْنِ يَدَا عَيْسُوَ.²³وَلَمْ يَعْرِفْهُ لَآنَ يَدَيْهِ كَانَتَا مُشْعِرَتَيْنِ كَيْدِي عَيْسُوَ أَخِيهِ. فَبَارَكَهُ.²⁴وَقَالَ، هَلْ أَنْتَ هُوَ ابْنِي عَيْسُوَ. فَقَالَ، أَنَا هُوَ.²⁵فَقَالَ، قَدِّمْ لِي لِأَكُلَ مِنْ صَيْدِ ابْنِي حَتَّى تُبَارِكَكَ تَفْسِي. فَتَقَدَّمَ لَهُ فَأَكَلَ، وَأَحْضَرَتْ لَهُ حَمْرًا فَشَرِبَ.²⁶فَقَالَ لَهُ إِسْحَاقُ أَبُوهُ، تَقَدَّمَ وَقَبْلَنِي يَا ابْنِي. فَتَقَدَّمَ وَقَبْلَهُ.²⁷فَسَمَّ رَائِحَةَ تِيَابِهِ وَبَارَكَهُ. وَقَالَ، انْطُرْ. رَائِحَةُ ابْنِي

brachte es seiner Mutter. Da machte seine Mutter ein Essen, wie es sein Vater gern hatte,¹⁵ und nahm Esaus, ihres älteren Sohnes, köstliche Kleider, die sie bei sich im Hause hatte, und zog sie Jakob an, ihrem jüngeren Sohn;¹⁶ aber die Felle von den Böcklein tat sie um seine Hände, und wo er glatt war am Halse,¹⁷ und gab also das Essen mit Brot, wie sie es gemacht hatte, in Jakobs Hand, ihres Sohnes.¹⁸ Und er ging hinein zu seinem Vater und sprach: Mein Vater! Er antwortete: Hier bin ich. Wer bist du, mein Sohn?¹⁹ Jakob sprach zu seinem Vater: Ich bin Esau, dein erstgeborener Sohn; ich habe getan, wie du mir gesagt hast. Steh auf, setze dich und iß von meinem Wildbret, auf daß mich deine Seele segne.²⁰ Isaak aber sprach zu seinem Sohn: Mein Sohn, wie hast du so bald gefunden? Er antwortete: Der HERR, dein Gott, bescherte mir's.²¹ Da sprach Isaak zu Jakob: Tritt herzu, mein Sohn, daß ich dich betaste, ob du mein Sohn Esau seiest oder nicht.²² Also trat Jakob zu seinem Vater Isaak; und da er ihn betastet hatte, sprach er: Die Stimme ist Jakobs Stimme, aber die Hände sind Esaus Hände.²³ Und er kannte ihn nicht; denn seine Hände waren rauh wie Esaus, seines Bruders, Hände. Und er segnete ihn²⁴ und sprach zu ihm: Bist du mein Sohn Esau? Er antwortete: Ja, ich bin's.²⁵ Da sprach er: So bringe mir her, mein Sohn, zu essen von deinem Wildbret, daß dich meine Seele segne. Da brachte er's ihm, und er aß, und trug ihm auch Wein hinein, und er trank.²⁶ Und Isaak, sein Vater, sprach zu ihm: Komm her und küsse mich, mein Sohn.²⁷ Er trat hinzu und küßte ihn. Da

كَرَائِحَةٍ حَفَلٍ قَدْ بَارَكَهُ الرَّبُّ. ²⁸ فَلْيُعْطِكَ اللَّهُ مِنْ تَدَى السَّمَاءِ وَمِنْ دَسَمِ الْأَرْضِ وَكَثْرَةَ حِنْطَةٍ وَخَمْرٍ. ²⁹ لِيَسْتَعْبِدَ لَكَ شُعُوبٌ وَتَسْبُحُ لَكَ قَبَائِلٌ. كُنْ سَيِّدًا لِإِخْوَتِكَ، وَلْيَسْجُدْ لَكَ بَنُو أُمَّكَ. لِيَكُنْ لَاعِنُوكَ مَلْعُونِينَ وَمُبَارِكُوكَ مُبَارَكِينَ. ³⁰ وَحَدَّتْ عِنْدَمَا فَرَعَ إِسْحَاقُ مِنْ بَرَكَهَ يَعْقُوبَ، وَيَعْقُوبُ قَدْ حَرَجَ مِنْ لَدُنْ إِسْحَاقَ أَبِيهِ، أَنَّ عَيْسُو أَخَاهُ أَمَى مِنْ صَبْدِهِ، ³¹ فَصَنَّعَ هُوَ أَيْضًا أُطْعَمَةً وَدَخَلَ بِهَا إِلَى أَبِيهِ وَقَالَ لِأَبِيهِ، لِيَقْبَلُ مِنْ أَبِي وَيَأْكُلُ مِنْ صَبْدِ أَبِيهِ حَتَّى يُبَارِكَنِي تَفْسُكُ. ³² فَقَالَ لَهُ إِسْحَاقُ أَبُوهُ، مَنْ أَنْتَ. فَقَالَ، أَنَا ابْنُكَ بِكَرْكٍ عَيْسُو. ³³ فَارْتَعَدَ إِسْحَاقُ ارْتِعَادًا عَظِيمًا جِدًّا وَقَالَ، قَمَرُ هُوَ الَّذِي اضْطَافَ صَبْدًا وَأَمَى بِهِ إِلَيَّ فَأَكَلْتُ مِنَ الْكَلِّ قَبْلَ أَنْ تَجِيءَ وَتُبَارِكَنِي. تَعَمَّ وَيَكُونُ مُبَارَكًا. ³⁴ فَعِنْدَمَا سَمِعَ عَيْسُو كَلَامَ أَبِيهِ صَرَخَ صَرْخَةً عَظِيمَةً وَمَرَّةً جِدًّا، وَقَالَ لِأَبِيهِ، بَارِكْنِي أَنَا أَيْضًا يَا أَبِي. ³⁵ فَقَالَ، قَدْ جَاءَ أَخُوكَ بِمَكْرٍ وَأَخَذَ بَرَكَتَكَ. ³⁶ فَقَالَ، أَلَا إِنَّ اسْمَهُ دُعِيَ يَعْقُوبَ، فَقَدْ تَعَقَّبْتَنِي الْآنَ مَرَّتَيْنِ. أَخَذَ بَكُورِيَّيَ وَهُوَ الْآنَ قَدْ أَخَذَ بَرَكَتِي. ثُمَّ قَالَ، أَمَا أَبْقَيْتَ لِي بَرَكَهَ. ³⁷ فَقَالَ إِسْحَاقُ لِعَيْسُو، إِنِّي قَدْ جَعَلْتُهُ سَيِّدًا لَكَ، وَدَفَعْتُ إِلَيْهِ جَمِيعَ إِخْوَتِهِ عَيْدًا، وَعَصَدْتُهُ بِحِنْطَةٍ وَخَمْرٍ. فَمَاذَا أَصْنَعُ إِلَيْكَ يَا ابْنِي. ³⁸ فَقَالَ عَيْسُو لِأَبِيهِ، أَلَاكَ بَرَكَهَ وَاجِدَهُ قَطُّ يَا أَبِي. بَارِكْنِي أَنَا أَيْضًا يَا أَبِي. وَرَفَعَ عَيْسُو صَوْتَهُ وَيَكِي. ³⁹ فَاجَابَ إِسْحَاقُ أَبُوهُ، هُوَذَا يَلَا دَسَمِ الْأَرْضِ يَكُونُ مَسْكُوكًا، وَيَلَا تَدَى السَّمَاءِ مِنْ قَوْفٍ. ⁴⁰ وَيَسْبِفُكَ تَبِيعِشُ، وَلَاجِيكَ تُسْتَعْبِدُ. وَلَكِنْ يَكُونُ جِيْمًا تَجْمَحُ أَتُكْسِرُ نِيرَهُ عَنْ عُنُقِكَ. ⁴¹ فَحَقَدَ عَيْسُو عَلَى يَعْقُوبَ مِنْ أَجْلِ الْبَرَكَهَ الَّتِي بَارَكَهُ بِهَا أَبُوهُ. وَقَالَ عَيْسُو فِي قَلْبِهِ، قَرَّبْتُ أَيَّامَ مَنَاحَةِ أَبِي، فَأَقْتُلُ يَعْقُوبَ أَجْبِي. ⁴² فَأَحْبَرَتْ رَفِقَهُ بِكَلَامِ عَيْسُو ابْنِهَا الْأَكْبَرِ، فَأَرْسَلَتْ وَدَعَتْ يَعْقُوبَ ابْنَهَا الْأَصْغَرَ وَقَالَتْ لَهُ، هُوَذَا عَيْسُو أَخُوكَ مُتَسَلِّ مِنْ جِهَتِكَ يَا اللَّهُ بِفُتْلِكَ. ⁴³ فَلَا تَلَّانَ يَا ابْنِي اسْمَعْ لِقَوْلِي، وَفِيمَ اهْرُبْ إِلَى أَخِي لِابَانَ إِلَى حَارَانَ، ⁴⁴ وَأَقِمْ عِنْدَهُ أَبَامًا قَلِيلَةً حَتَّى يَرْتَدَّ عَضْبُ أَخِيكَ عَنكَ، وَيَنْسِي مَا صَنَعْتَ بِهِ. ثُمَّ أَرْسِلْ فَأَحْذُكَ مِنْ هُنَاكَ. لِمَاذَا أَعْدَمْتُ أَثْبِيكُمَا فِي يَوْمٍ وَاجِدِي. ⁴⁶ وَقَالَتْ رَفِقَهُ لِإِسْحَاقَ، مِلْتُ حَيَاتِي مِنْ أَجْلِ بَنَاتِ جِثَّ. إِنْ كَانَ يَعْقُوبُ يَأْخُذُ زَوْجَةً مِنْ بَنَاتِ جِثَّ مِثْلَ هَؤُلَاءِ مِنْ بَنَاتِ الْأَرْضِ، فَلِمَاذَا لِي حَيَاتِي.

roch er den Geruch seiner Kleider und segnete ihn und sprach: Siehe, der Geruch meines Sohnes ist wie ein Geruch des Feldes, das der HERR gesegnet hat.²⁸ Gott gebe dir vom Tau des Himmels und von der Fettigkeit der Erde und Korn und Wein die Fülle.²⁹ Völker müssen dir dienen, und Leute müssen dir zu FuÙe fallen. Sei ein Herr über deine Brüder, und deiner Mutter Kinder müssen dir zu FuÙe fallen. Verflucht sei, wer dir flucht; gesegnet sei, wer dich segnet.³⁰ Als nun Isaak vollendet hatte den Segen über Jakob, und Jakob kaum hinausgegangen war von seinem Vater Isaak, da kam Esau, sein Bruder, von seiner Jagd³¹ und machte auch ein Essen und trug's hinein zu seinem Vater und sprach zu ihm: Steh auf, mein Vater, und iÙ von dem Wildbret deines Sohnes, daÙ mich deine Seele segne.³² Da antwortete ihm Isaak, sein Vater: Wer bist du? Er sprach: Ich bin Esau, dein erstgeborener Sohn.³³ Da entsetzte sich Isaak über die MaÙen sehr und sprach: Wer ist denn der Jäger, der mir gebracht hat, und ich habe von allem gegessen, ehe du kamst, und habe ihn gesegnet? Er wird auch gesegnet bleiben.³⁴ Als Esau diese Rede seines Vaters hörte, schrie er laut und ward über die MaÙen sehr betrübt und sprach zu seinem Vater: Segne mich auch, mein Vater!³⁵ Er aber sprach: Dein Bruder ist gekommen mit List und hat deinen Segen hinweg.³⁶ Da sprach er: Er heiÙt wohl Jakob; denn er hat mich nun zweimal überlistet. Meine Erstgeburt hat er dahin; und siehe, nun nimmt er auch meinen Segen. Und sprach: Hast du mir denn keinen Segen vorbehalten?³⁷ Isaak

antwortete und sprach zu ihm: Ich habe ihn zu Herrn über dich gesetzt, und alle seine Brüder habe ich ihm zu Knechten gemacht, mit Korn und Wein habe ich ihn versehen; was soll ich doch dir nun tun, mein Sohn?³⁸ Esau sprach zu seinem Vater: Hast du denn nur einen Segen, mein Vater? Segne mich auch, mein Vater! und hob auf seine Stimme und weinte.³⁹ Da antwortete Isaak, sein Vater, und sprach zu ihm: Siehe da, du wirst eine Wohnung haben ohne Fettigkeit der Erde und ohne Tau des Himmels von obenher.⁴⁰ Von deinem Schwerte wirst du dich nähren und deinem Bruder dienen. Und es wird geschehen, daß du auch ein Herr sein und sein Joch von deinem Halse reißen wirst.⁴¹ Und Esau war Jakob gram um des Segens willen, mit dem ihn sein Vater gesegnet hatte, und sprach in seinem Herzen: Es wird die Zeit bald kommen, da man um meinen Vater Leid tragen muß; dann will ich meinen Bruder Jakob erwürgen.⁴² Da wurden Rebekka angesagt diese Worte ihres älteren Sohnes Esau; und sie schickte hin und ließ Jakob, ihren jüngeren Sohn, rufen und sprach zu ihm: Siehe, dein Bruder Esau droht dir, daß er dich erwürgen will.⁴³ Und nun höre meine Stimme, mein Sohn: Mache dich auf und fliehe zu meinem Bruder Laban gen Haran⁴⁴ und bleib eine Weile bei ihm, bis sich der Grimm deines Bruders legt⁴⁵ und bis sich sein Zorn wider dich von dir wendet und er vergißt, was du an ihm getan hast; so will ich darnach schicken und dich von dannen holen lassen. Warum sollte ich euer beider beraubt werden auf einen Tag?⁴⁶ Und Rebekka sprach zu Isaak:

Mich verdrießt, zu leben vor den Töchter
Heth. Wo Jakob ein Weib nimmt von den
Töchter Heth wie diese, von den Töchtern
des Landes, was soll mir das Leben?